

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยระดับพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และเพื่อศึกษาประสิทธิผลการเรียนรู้จากแบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยระดับพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

วิธีการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยระดับพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยได้เริ่มต้นจัดลำดับเนื้อหาในแบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยจากง่ายไปยาก โดยเริ่มจากเรื่องของสระ พยัญชนะต้น ตัวสะกด รูปวรรณยุกต์ สระลดรูปเปลี่ยนรูป พยัญชนะต้นอักษรประสม และอักษรควบตามลำดับ รวมทั้งสิ้น 14 บท

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชาวต่างประเทศ ที่ได้ลงทะเบียนเรียนหลักสูตรภาษาไทยเร่งรัด (Intensive Thai Program) มหาวิทยาลัยพายัพ ในรายวิชาการอ่านและการเขียนขั้นพื้นฐาน (Basic Reading and Writing) ปีการศึกษา 2549 จำนวน 15 คน เมื่อได้ทำแบบทดสอบวัดความรู้ด้านการเขียนสะกดคำภาษาไทยระดับพื้นฐาน จากตาราง 3 พบว่า นักศึกษา 6 คนปฏิเสธการทำแบบทดสอบเนื่องจากไม่มีความรู้เรื่องการเขียนสะกดคำภาษาไทย แปลค่าความรู้ออกมาเป็นตัวเลขคือ 0 ส่วนนักศึกษาอีกกลุ่มมีความรู้ด้านภาษาไทยบ้าง และพยายามที่จะทำแบบทดสอบ แต่คะแนนที่ได้อยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก เมื่อดูค่าเฉลี่ยก่อนเรียนพบว่าได้เพียง 6.07 คะแนน จาก 30 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 20.22

อย่างไรก็ตาม เมื่อนักศึกษาได้ผ่านกระบวนการเรียนการสอนรายวิชาการอ่านและการเขียนขั้นพื้นฐาน จำนวน 60 ชั่วโมง โดยใช้แบบฝึกจากตาราง 3 พบว่าคะแนนหลังเรียนได้สูงถึง 24.13 จาก 30 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 80.44 แสดงว่า แบบฝึกมีส่วนช่วยให้นักศึกษาได้คะแนนหลังเรียนสูงขึ้น อันสอดคล้องกับงานวิจัยของมะลิ ศรีชู (2535) ผลสัมฤทธิ์การเขียนคำของนักเรียนไทยมุสลิมหลังการเรียนด้วยแบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนคำสูงกว่าก่อนเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยของภาสินี ชันแก้ว (2547) หลังจากที่ได้ให้นักเรียนใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำयाกวิชาภาษาไทย ผลปรากฏว่า นักเรียนมีคะแนนพัฒนาการสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ด้านการหาประสิทธิผลการเรียนรู้จากแบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยระดับพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่าได้คะแนนสูงมากถึง

99.32 / 80.44 ถือว่ามีประสิทธิผลเหมาะที่จะนำไปใช้สอนได้ และผ่านเกณฑ์ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ E1 / E2 ในระดับ 80 / 80

ส่วนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากตาราง 2 แสดงว่า ได้คะแนนเฉลี่ย 14.20 คะแนนจาก 20 คะแนน หรือค่าร้อยละ 71 ถือว่าอยู่เกณฑ์ดี หากเทียบเคียงกับระดับคะแนนการสอบในสถาบันระดับอุดมศึกษาทั่วไป ดังเช่น มหาวิทยาลัยพายัพ อักษรระดับคะแนน B ซึ่งหมายความว่าดี

สรุปได้ว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยระดับพื้นฐาน ในวิชาการอ่านและการเขียนเบื้องต้น สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศชุดนี้มีความเหมาะสม และสามารถที่จะนำไปใช้สอนนักศึกษาต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อภิปรายผลการวิจัย

สาเหตุหลักที่ทำให้ผู้วิจัยต้องสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยระดับพื้นฐานสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ในกระบวนการอ่านและการเขียนขั้นพื้นฐาน (Basic Reading and Writing) ขึ้นมาใหม่ เนื่องจากหนังสือตามท้องตลาด เป็นหนังสือของนักเรียนไทยไม่เหมาะที่จะนำมาใช้สอนชาวต่างชาติ ดังความเห็นของ สมพงษ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์ (2548: 5) กล่าวว่าไม่ควรนำบทเรียนของเด็กไทยตั้งแต่ระดับอนุบาล และประถมศึกษามาใช้สอนพร้อมกับตำรา

ก่อนที่จะมาเป็นแบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยในรายวิชาดังกล่าว ผู้วิจัยได้เคยใช้เป็นเอกสารประกอบการเรียนการสอนมานาน 5 ปี ได้ปรับปรุงอย่างต่อเนื่องด้านเนื้อหา ด้านคำสั่งใช้ภาษาอย่างง่าย และบางแบบฝึกยังมีตัวอย่าง ทำให้ผู้เรียนได้รู้ว่าในบทเรียนของแบบฝึกนั้นต้องการให้ผู้เรียนทำอย่างไร ประกอบกับมีรูปภาพสวยงาม ทำให้ผู้เรียนสนใจการทำแบบฝึกนี้เพิ่มขึ้น ตามที่มะลิ ศรีชู (2535: 25) ได้กล่าวว่า ส่วนประกอบของแบบฝึก จะต้องมีการแนะนำในการใช้ มีตัวอย่างประกอบ ใช้ภาษาง่าย น่าสนใจ และมีรูปแบบที่สวยงาม เช่นเดียวกับ ศศิธร สุทธิแพทย์ (อ้างใน สนิท สัตโยภาส, 2549: 55) ได้เสนอลักษณะของแบบฝึกที่ผู้เรียนสนใจ และกระตือรือร้นที่จะทำแบบฝึกว่า ควรใช้จำนวนภาษาง่าย

อย่างไรก็ตาม แบบฝึกดังกล่าวยังไม่ได้จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม ผู้วิจัยจึงได้รวมเล่มเป็นแบบฝึกตามที่สำนักคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (อ้างใน กุศยา แสงเดช, 2545: 6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกว่า แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลาที่จะเตรียมการสร้างแบบฝึกเสริม ทำให้มีเวลา และโอกาสในการฝึกฝนมากขึ้น

เมื่อนำมารวมเป็นรูปเล่มแล้ว จึงสนใจที่จะทำวิจัยเกี่ยวกับแบบฝึกดังกล่าวว่ามีประสิทธิผลมากน้อยเพียงใด โดยได้ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของแบบฝึก และได้นำมาทดลองใช้กับนักศึกษา 2-3 กลุ่ม เพื่อดูความเหมาะสมของแบบฝึกว่า มีปัญหาอะไรที่ต้องแก้ไขเพิ่มเติมหรือไม่

นอกจากนี้ยังได้คำแนะนำจากนักศึกษามาปรับปรุง ส่วนมากเกี่ยวกับรูปภาพ เช่น ภาพนี้ไม่สื่อความ ภาพนี้เล็กเกินไป เป็นต้น

เมื่อได้แบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านแล้ว จึงได้นำมาใช้กับนักศึกษาต่างประเทศจำนวน 15 คน ซึ่งผู้วิจัยได้สอบถามนักศึกษาเป็นระยะ ๆ เมื่อจบแต่ละบทว่า มีจุดใดในแบบฝึกที่ยังไม่มีความชัดเจนบ้าง นักศึกษาต่างไม่มีข้อสงสัยในแบบฝึก ประกอบกับแบบประเมินการเรียนการสอนในหัวข้อการใช้สื่อการเรียน นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่า แบบฝึกนี้ชัดเจนและทำให้นักศึกษามีพัฒนาการด้านการเขียนสะกดคำ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบฝึกนี้มีความชัดเจนทั้งเรื่องรูปภาพ ภาษา รวมถึงการจัดลำดับเนื้อหา ประกอบกับผลการวิจัยที่ได้ทำให้แบบฝึกนี้มีความสมบูรณ์ และนำไปใช้สอนนักศึกษาต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ตามจากตารางต่าง ๆ พบว่า มีนักศึกษา 3 คน ได้คะแนนไม่เกาะกลุ่ม คือ คนที่ 1, 6 และ 8 ซึ่งเป็นนักศึกษาที่อายุมากที่สุดในกลุ่ม คือ 60 ปีขึ้นไป ขณะที่นักศึกษาคนอื่นอายุประมาณ 30 - 40 ปี สันนิษฐานได้ว่า เรื่องอายุเป็นตัวแปรสำคัญในการใช้แบบฝึกนี้ จึงควรต้องให้เวลากับนักศึกษาสูงอายุ จากเดิม 60 ชั่วโมง อาจเป็น 90 ชั่วโมง ดังที่ Krashen (1982: 42) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีอายุน้อยจะมีความจำในระยะสั้นดีกว่าผู้ที่มีอายุมาก ดังนั้น ผู้สอนควรให้เวลาเรียนแก่ผู้เรียนสูงอายุมากกว่าผู้เรียนที่มีอายุน้อย

นอกจากนี้เรื่องเชื้อชาตินับเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการใช้แบบฝึก กล่าวคือ นักศึกษาที่ได้คะแนนไม่เกาะกลุ่มดังกล่าวเป็นชาวตะวันตกทั้งหมด ส่วนนักศึกษาที่ได้คะแนนสูงมีทั้งชาวตะวันตกและชาวตะวันออก อาจสันนิษฐานได้ว่า ชาวตะวันออกส่วนมากถนัดด้านการเขียน เพราะสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง ซึ่งต่างจากทักษะการฟังและการพูดที่จะต้องมีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ดังที่งานวิจัยของ วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2549) กล่าวว่า ลักษณะการเรียนรู้ภาษาของชาวตะวันออก เป็นการเรียนรู้ลักษณะเก็บตัว เินอายุและชอบทำงานตามลำพังมากที่สุด ตรงข้ามกับชาวตะวันตกที่มีลักษณะการเรียนรู้ชอบเปิดเผยตัว และชอบสังคมมากที่สุด

จากการใช้แบบฝึกนี้พบว่า คะแนนช่วงแรก ๆ ไม่ค่อยสูงมาก เนื่องจากเป็นเรื่องของสระ และพยัญชนะต้น ซึ่งนักศึกษาต้องท่องจำให้ได้ นอกจากนั้น นักศึกษากำลังปรับตัวเพื่อรับรู้ลักษณะสระและพยัญชนะต้น ซึ่งมีมากในระบบไวยากรณ์ไทย อีกทั้งยังต้องทำความเข้าใจกับแบบฝึกนี้ แต่หลังจากนั้นพบว่า นักศึกษาส่วนมากได้คะแนนเต็ม เพราะในบทอื่น ๆ ยังคงกล่าวถึงเรื่องของสระและพยัญชนะต้นเช่นเดิม ประกอบกับนักศึกษาเริ่มคุ้นเคยกับแบบฝึกบ้างแล้ว

สาเหตุหลักที่ทำให้นักศึกษาสะกดผิดเกิดจากจำหลักภาษาไทยไม่ได้ เช่น การวางรูปสระในตำแหน่งที่แตกต่างกันเช่น “ไฟ” เขียนเป็น “ฟไอ” ตามที่ สุริวงค์ พงศ์ไพบุลย์ (2531: 390-311) สรุปว่าเขียนหนังสือผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา

สิ่งที่ผู้วิจัยพบมากที่สุดคือ การเขียนรูปวรรณยุกต์ผิด เช่น "ส้ม" เป็น "สม" รวมถึงการใช้
อักษรต่ำคู่แทนอักษรสูง เช่น จาก "ผม" เขียนเป็น "พม" ซึ่งอาจเกิดจากการจับเสียงวรรณยุกต์ไม่ได้
สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อทิตยา จตุทอง (2549) ที่แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศมีข้อบกพร่องในทักษะการเรียนรู้ด้านการเขียนและการพูดให้ถูกเสียงวรรณยุกต์
มากที่สุด

ข้อบกพร่องอีกประการหนึ่งคือ การเขียนตัวอักษรไม่ถูกต้อง อย่างเช่นลับสนว่าพยัญชนะต้น
นั้นมีลักษณะหัวเข้าหรือหัวออก เช่น ผ-พ ฝ-ฟ ค-ต เป็นต้น ซึ่งการเขียนสะกดผิดของชาวต่างประเทศ
นับเป็นเรื่องปกติ ดังงานวิจัยของ นงค์เยาว์ ขวัญเกื้อ (2539) และเสนอ ตริวิเศษ (2542) กล่าวว่
ผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีปัญหาเรื่องการสะกดคำมากที่สุด และวิธีที่จะแก้ไขเรื่องการเขียน
สะกดคำได้ดีที่สุดคือ การใช้แบบฝึกพัฒนาการเขียนคำ ดังงานวิจัยของมะลิ ศรีชู (2535) ที่นักเรียน
ไทยมุสลิมเห็นด้วยกับการใช้แบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนคำ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการใช้แบบฝึก

ข้อเสนอแนะในการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยระดับพื้นฐาน ในวิชาการอ่านและ
การเขียนเบื้องต้น สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีดังนี้

1. ควรสอนเนื้อหาด้านการอ่านควบคู่ไปกับการใช้แบบฝึกให้สอดคล้องกันในแต่ละบทเรียน
กล่าวคือ หากสอนเรื่องสระยาวควรให้ผู้เรียนอ่านสระยาวให้ได้ก่อน จากนั้นจึงเข้าสู่ทักษะการเขียน
โดยใช้แบบฝึกนี้ศึกษาประสิทธิภาพการเรียนรู้
2. อาจจัดกิจกรรมเสริมบทเรียน โดยให้ผู้เรียนฝึกเขียนประโยคง่าย ๆ โดยใช้คำจากแบบฝึก
มาแต่งประโยค
3. ควรเน้นตำแหน่งของสระว่าอยู่ตำแหน่งใด โดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) กำหนดว่าเป็น
ตำแหน่งของพยัญชนะต้น เช่น - อ, ไ -, เ - ำ เป็นต้น
4. ควรเน้นตัวอักษรไทยที่มีลักษณะคล้ายกัน เช่น กลุ่มเส้นสั้น, ยาว หรือไม่มีเส้น บ-ป, ผ-ฝ,
ล-ส กลุ่มหัวเข้าหัวออก หรือไม่มีหัว ค-ค, ผ-พ, ฝ-ฟ, ก-ก-ภ,
5. ควรเริ่มสอนคำเขียนยากที่ใช้เป็นประจำเพิ่มเติม เช่น คุณ อาหาร ภาษาไทย นักศึกษา
มหาวิทยาลัย เป็นต้น
6. ควรมีนักศึกษาต่อชั้นเรียนไม่เกิน 15 คน
7. ไม่จำเป็นต้องใช้เวลา 60 ชั่วโมงเสมอไป อาจปรับเพิ่มหรือลดเวลาได้ตามความเหมาะสม
ของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาในด้านการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยระดับกลาง หรือระดับสูง สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศต่อไป
2. ควรมีการศึกษาในด้านการสร้างแบบฝึกการอ่านคำภาษาไทยระดับพื้นฐาน ระดับกลาง และระดับสูง สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศต่อไป

PAYAP UNIVERSITY